

ΟΔΗΓΟΣ ΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΑΕΙΩΝ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

 Ο οδηγός αυτός γράφτηκε για να δημοσιοποιήσει στους κοινωνικούς εταίρους τη φιλοσοφία, τους βασικούς σκοπούς, τους στόχους και την υψηλή αποστολή της Οργάνωσης Αποτροπής του Εκφοβισμού «ΔΙΕΞΟΔΟΣ».

 Οι διαυγείς πανανθρώπινες απόψεις, που ευαγγελίζεται η ΔΙΕΞΟΔΟΣ σκοπεύουν στη βελτίωση και τη σωστή αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων.

 Πιστεύουμε πως η υλοποίηση των στόχων μας και η πραγμάτωση των σκοπών μας θα είναι ευεργετική όχι μόνο για τις σημερινές, αλλά και για τις μελλοντικές γενιές. Προσπαθούμε να προετοιμάσουμε τους νέους ανθρώπους κατά τη μετάβασή τους σε ένα καλύτερο αύριο διαφορετικό από το χθες και το σήμερα!

 Αυτή η έκδοση απευθύνεται προς όλους εκείνους που προσδοκούν κάτι καλύτερο από τη ζωή, όπως μια βιώσιμη ανάπτυξη που θα αποφέρει μακροπρόθεσμα οικονομικά, κοινωνικά και περιβαλλοντικά οφέλη.

 Αποτελεί κάλεσμα συμπόρευσης και βοήθειας προς όλους όσους ενδιαφέρονται για μία συνεχή πορεία αλλαγής και προσαρμογής.

ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΜΑΣ ΜΕΛΛΟΝ

Στην Παγκόσμια Επιτροπή για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη, το 1987, επισημάνθηκε η ανάγκη δημιουργίας του απαραίτητου πλαισίου διαλόγου για τη συζήτηση και τη στάθμιση των κρίσιμων θεμάτων της Βιώσιμης Ανάπτυξης μεταξύ **Επιχειρήσεων, Πολιτείας και Κοινωνίας.**

Στη Διεθνή Συνδιάσκεψη του Ρίο, το 1992, διατυπώθηκαν για πρώτη φορά και επίσημα οι αρχές της Βιώσιμης Ανάπτυξης.

Εκεί, η Βιώσιμη Ανάπτυξη ορίστηκε ως:

Η ανάπτυξη που παρέχει μακροπρόθεσμα οικονομικά, κοινωνικά και περιβαλλοντικά οφέλη φροντίζοντας τις ανάγκες όχι μόνο της παρούσας, αλλά και των μελλοντικών γενεών.

Οι συνθήκες του Maastricht το 1992, του Amsterdam το 1997 και η Διεθνής Συνδιάσκεψη του Johannesburg το 2002, δέκα χρόνια μετά το Ρίο, επιβεβαίωσαν την αναγκαιότητα της βιωσιμότητας και την καθιέρωσαν τόσο σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης όσο και διεθνώς.

Σύμφωνα με τη **Στρατηγική της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη**, όπως αυτή υιοθετήθηκε για πρώτη φορά στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Goeteborg το 2001 και όπως αναπτύσσεται και σε μεταγενέστερα σχετικά κείμενα, η Βιώσιμη Ανάπτυξη είναι μία συνεχής πορεία αλλαγής και προσαρμογής, και όχι μία στατική κατάσταση, με στόχο την ικανοποίηση των αναγκών του παρόντος, χωρίς όμως να μειώνεται η δυνατότητα των μελλοντικών γενεών να καλύψουν και τις δικές τους ανάγκες. Έτσι, εξασφαλίζεται η ισόρροπη και ισότιμη ανάπτυξη και των τριών πυλώνων της Βιώσιμης Ανάπτυξης.

Με τη βοήθεια που προσφέρει η συμπόρευση της οικονομικής ανάπτυξης, της περιβαλλοντικής προστασίας και της κοινωνικής συνοχής, όπως παραστατικά απεικονίζονται με το γνωστό ισόπλευρο τρίγωνο της Βιώσιμης Ανάπτυξης, είναι δυνατόν να βρεθούν λύσεις στα αδιέξοδα.

Ωστόσο, η συμπόρευση των τριών πυλώνων της Βιώσιμης Ανάπτυξης δεν είναι ούτε απλό ούτε εύκολο να επιτευχθεί. Απαιτούνται πολλές και συντονισμένες ενέργειες με τη συμμετοχή και την ενεργοποίηση όλων των εμπλεκομένων: **Πολιτεία, επιχειρήσεις, μη-κυβερνητικές οργανώσεις και φορείς** που εκπροσωπούν γενικότερα την κοινωνία των πολιτών.

Πηγή Ενημέρωσης: ΣΕΒ

ΜΕΛΛΟΝ ΚΑΙ “ ΔΙΕΞΟΔΟΣ”

Σε αυτό το τρίπτυχο της Βιώσιμης ανάπτυξης, **ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ – ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ – ΚΟΙΝΩΝΙΑ**, εμπλέκεται και η Μη Κυβερνητική Οργάνωση “ΔΙΕΞΟΔΟΣ” και συγκεκριμένα στον πυλώνα ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Η Διέξοδος απευθύνεται σε όλους εκείνους που αποδέχονται και εφαρμόζουν με νηφαλιότητα, ακόμη και σήμερα, εκείνες τις αξίες, τις αρχές και τις ιδέες που αναγνωρίζονται ως σημαντικές για τη ζωή, τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.

Αξίες, όπως η ευγένεια προς τον συνάνθρωπο, ο σεβασμός στα δικαιώματα των άλλων και στο περιβάλλον, η εκτίμηση και η διακριτικότητα στις αμοιβαίες σχέσεις, η γενναιότητα στη λήψη αποφάσεων, η αγάπη και η δημιουργικότητα στην εργασία, η γενναιοδωρία.

Αρχές όπως οι εταιρικές αξίες, δηλ. οι αρχές που εφαρμόζει μια εταιρεία ή οι παγκόσμιες αρχές όπως εφαρμόζονται από τον ΟΗΕ, (πχ. UN Global Compact, OECD, Guidelines for MN Enterprises), ο κώδικας δεοντολογίας μιας επιχείρησης ή οι νόρμες και τα πρότυπα που υιοθετούνται από εκείνους που αποδέχονται τη Βιώσιμη Ανάπτυξη.

Συνοπτικά, σκοπός όλων μας είναι η γενικότερη καλλιέργεια των ιδεών με αξίες που οδηγούν στη σύσφιξη των δεσμών φιλίας και αλληλεγγύης με τους κοινωνικούς εταίρους, και στη δημιουργία και διατήρηση της κοινωνικής συνοχής.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

Η ιδεολογία, το σύστημα ιδεών και πεποιθήσεων σύμφωνα με το οποίο λειτουργεί η «ΔΙΕΞΟΔΟΣ», είναι ξεκάθαρα συνυφασμένη με τον ανθρωπισμό, δηλαδή, με τον τρόπο σκέψης και δράσης που δίνει μεγάλη έμφαση στην αξία του ανθρώπου, ανάγοντας την ανθρώπινη ζωή στη θέση που της αρμόζει, ως το σύνολο των πνευματικών και ψυχικών αρετών που χαρακτηρίζουν ένα έλλογο και πνευματικό όν.

Θεωρούμε πως η κοινωνία του μέλλοντος εκτός από τη θεσμική της συγκρότηση, οφείλει, παράλληλα, να προβάλλει και μια ηθική συγκρότηση.

Το ήθος, οι ιδέες και τα πιστεύω των κοινωνικών εταίρων που σκέφτονται λογικά, θα πρέπει να αποτελέσει μια κοινωνική πρακτική, μια συλλογική συμπεριφορά και δράση, ένα αξίωμα της πολιτειακής οργάνωσης, το οποίο με την επανάληψή του θα εδραιώσει τον κοινωνικό θεσμό της βιώσιμης ανάπτυξης.

Στο ερώτημα που ακολουθεί την ανωτέρω θέση, με ποιόν δηλαδή τρόπο, θα ήταν εφικτή η εφαρμογή και η προώθηση του ανωτέρω θεσμού, ώστε να λειτουργήσει σωστά, μπορούμε να απარიθμήσουμε πολλές απόψεις.

Θα παραθέσουμε τις σημαντικότερες από αυτές.

1ο. Δια της προβολής ενός σύγχρονου, ρεαλιστικού, ηθικού οράματος. Ένα όραμα το οποίο θα βοηθήσει τους κοινωνικούς

εταίρους να αντιληφθούν πως προσφέροντας ήθος αντλούν
 ν για τη δική τους ζωή και πως η παροχή καθώς και η

λήψη συνεχώς αυξανόμενων πληροφοριών είναι απλά μια διεκπεραιωτική διαδικασία, ένα τυχαίο άθροισμα γεγονότων. Όπως είπε και ο σκοτεινός φιλόσοφος Ηράκλειτος ο Εφέσιος, «Η πολυμάθεια δεν μας κάνει σοφούς, επιβάλλεται να γνωρίζουμε λογικά τον κόσμο». Η λογική λοιπόν, ας αποτελέσει τη φιλοσοφική λίθο που θα μετατρέψει το απλό μέταλλο της αλαζονείας, της έπαρσης και της βίας στο πολύτιμο χρυσό μέταλλο των αρχών και αξιών που θα βελτιώσουν την ποιότητα της ζωής όλων.

Είναι αξίωμα της Πολιτικής Επιστήμης πως ένα ιδεώδες, το οποίο προβάλλεται ως τελικός σκοπός, οδηγεί εκ του ασφαλούς στη σύγκλιση και συνοχή του κοινωνικού ιστού. Πολύ δε περισσότερο, όταν το ιδεώδες αυτό είναι προϊόν μελέτης και διαβουλεύσεων που θα επέτρεπαν τη διερεύνηση των εναλλακτικών οδών για την πραγμάτωση του σκοπού, καθώς και τις απαιτούμενες κοινωνικές συναινέσεις που η κάθε οδός απαιτεί.

2ο. Δια του εμπλουτισμού των πληροφοριών που παράγει η εξέλιξη της επιστήμης και ιδιαίτερα της τεχνολογίας με νόημα. Όπως ακριβώς έκαναν οι αρχαίοι Έλληνες, οι πρώτοι που έδωσαν νόημα σε κάθε λέξη που χρησιμοποιούσαν. Αν δεν προωθηθεί η νοηματοδοσία των σύγχρονων όρων, η κοινωνία θα παραμείνει απλά ένας διεκπεραιωτής που διαχειρίζεται μέσα και πόρους.

Αντίθετα, αν καταφέρει να αφουγκραστεί τις επιθυμίες και τις ανάγκες των πολιτών για τις υπέρτατες αξίες και το νόημα της

ζωής, τότε θα καταφέρει να οργανώσει και να εφαρμόσει μια

3ο. Δια της χάραξης των στρατηγικών και δράσεων εκείνων που θα διευκολύνουν και θα υποστηρίξουν τη συνεργασία.

Ωστόσο, για να πάρει μορφή αυτή η οδός ανάπτυξης, δηλαδή η συνεργασία, θα πρέπει οι επιχειρήσεις, οι φορείς και οι κοινωνικοί εταίροι να δουν κάπως διαφορετικά, από άλλη οπτική, την επιθετικότητα, τον αθέμιτο ανταγωνισμό, τον εργασιακό εκφοβισμό και όλες τις μορφές βίας. Δεν απορρίπτουμε την αντίθεση μεταξύ ηθικού και ανήθικου, ήπιου και βίαιου, υγιούς και αθέμιτου ανταγωνισμού, συνεργασίας και εκφοβισμού, χρήσιμου και άχρηστου, επειδή δε θα ήταν εφικτή η ισορροπία, αν δεν υπήρχαν τα άκρα. Άλλωστε, όπως έχει πει ο Ηράκλειτος, όλα στον κόσμο υπόκεινται σε μια αέναο ροή, ξεπερνούν το ένα το άλλο και τελικά βρίσκονται σε σχέση με άλλες αντιθέσεις. Πχ. Το θαλάσσιο νερό μπορεί να είναι ταυτόχρονα ωφέλιμο και καταστροφικό. Για τους ιχθείς πόσιμο και ζωογόνο, για τους ανθρώπους μη πόσιμο και ενίοτε θανατηφόρο.

Η υιοθέτηση της κατάλληλης συμπεριφοράς ανάλογα και σύμφωνα με την περίπτωση είναι μια λογική και επομένως σωστή στάση.

Μια συνεργασία που συνδέει το ιδιωτικό συμφέρον με το κοινό καλό, μπορεί να υλοποιηθεί με την αποδοχή του σκεπτικού, ότι μόνο η επιδίωξη του κοινού καλού μπορεί να αποτρέψει τη συλλογική καταστροφή, καθώς μια καταστροφή μπορεί να επέλθει ανά πάσα στιγμή, όπως πχ. όταν υπάρχει κοινή πρόσβαση σε περιορισμένο αριθμό πόρων. Σε αυτές τις καταστάσεις που είναι δυνατόν να συμβούν στην πραγματικότητα, με βάση τη θεωρία παιγνίων, οι «παίχτες» έχουν ένα κίνητρο για να συνεργαστούν, αλλά μόνον εφόσον

συνεργαστούν και οι υπόλοιποι. Βάσει αυτής της αμείλικτης συλλογιστικής, μόνη πιθανή έκβαση είναι η εξάντληση των

κοινών πόρων. Ενώσω οι κοινοί πόροι παραμένουν προσβάσιμοι σε όλους, η τάση των ιδιωτών να μεγιστοποιούν το κέρδος τους θα υποβαθμίζει και θα εξαντλεί τους πόρους και αυτό θα επηρεάζει όλα τα μέλη του συνόλου. Η έκβαση αυτή δύναται να βελτιωθεί, ενδεχομένως και να αποτραπεί, μόνο μέσω της συνεργασίας η οποία δεν πρέπει να επιβληθεί, αλλά να είναι η μόνη επιλογή των ιδιωτών οι οποίοι θα προαποφασίσουν να αυτοδεσμευτούν στη συγκράτηση του κέρδους.

Σύμφωνα με τον στωικισμό, καθήκον του ανθρώπου είναι να θέσει τον εαυτό του σε αρμονία με το Σύμπαν, το οποίο, ως λογικό και αγαθό, τού μεταφέρει τις ιδιότητές του. Με το να βλέπει κανείς τους άλλους για το υποτιθέμενο ατομικό του συμφέρον, υπονομεύει κατ' ουσίαν την ίδια του τη φύση.

4ο. Δια της θεσμοθέτησης του διαλόγου. μέσα από τον οποίο θα συνειδητοποιηθούν και στη συνέχεια θα αναδειχθούν οι ανάγκες της κοινωνίας.

5ο. Δια της εκπαίδευσης στο σχεδιασμό μοντέλων τα οποία θα μπορούν να αποδώσουν μετρήσιμα αποτελέσματα.

6ο. Κατά την εφαρμογή των ανωτέρω αρχών θα πρέπει να θεσπιστεί έλεγχος για την αποτελεσματικότερη παρακολούθηση των δράσεων, ο οποίος θα λάβει υπόψη του τα ελληνικά έθιμα, τις παραδόσεις και την ελληνική κουλτούρα, καθώς η εξέλιξη μιας δομής έχει πάντοτε ανάγκη τη σύγκριση με την προηγούμενη κατάστασή της, προκειμένου να χρησιμοποιηθεί ή να απορριφθεί. Άλλωστε, το μέλλον υπάρχει πάντα σε σχέση με το παρελθόν!

